

LE BANDIERE NERE

И овај дан који сванути неће,
иза кога ће остати улице, нове, лепе, Безгрешно зачеће,
последњи петак коме је у заставама замрло свануће,
није свануо, нити ће,
заставе вијоре, узимам стег,
развијам споменик надгробни, не бојиш се, не бојим,
Правду нам дајиће!, из земље устају црни људи,
мртва уста зборе, тако чисте речи, узвикујемо пароле,
црни братје смо, црни братје, најцрњи могући,
лебде заставе, као катран црне, моле,
у црном жене, и оне моле, нема повратка кући,
напаћене Кћери јерусалимске, мајке, забраћене,
и деца, бебе, у покровима, сисају млеко црно,
држим ти на рамену руку, од барута прсте,
око твога врата шал, црни, можда црвени,
последњи у црном мору над Лобањом зрак, или крви траг,
и песма наша, песма краја, као зној слана,
песма наша, нас, српских цигана,
Magnificent Seven или *Bandiere nere*,
bandiere nere, magnificent nere...

А испод тих, најцрњих застава,
чуло се: *Сјојиће, сесјире и браћо, сјојиће сага!*
и сви смо стали, високо дигнутих руку, устали,
испод свих тих песница, црних коса авилске Терезе,
певамо рефрен, *bandiere nere*, како већ гласи,
певамо, заставе шуште, ултразвучни срца таласи,
1921, Кропоткин, почасни строј, тако лак, красни,
а Москва на твоје лице преблаго пада,
на рамена, низ груди, преко струка,
рођендан нам је, рождество Господа,
и не тражи пут испод црних барјака,
и није ово комеморација, нема ожалашћених, плача,
над нашом главом, *fratelli*, не лебди више оштрица мача,
Бог на дрвету виси, дајмо коначно и њему права,
и у Цркви му дајмо, не само педофилији и сребрном клеру,

развимо Ūristena, стег његов, да завијори,
нек се вијори Бог, овај благодан, тамним пламом нека гори,
око твога врата, као омча, црна, омча спаса,
сузе, рекох, а нема плача,
и зато ми дај, дај ми заставу,
не црвену-плаво-белу, ни ону дугиних боја, српску,
него Божју, као гроб црну, красну,
пиратску, дај, без главе мртвачке,
шансу да будем инклузиван, оно што јесам, јесте,
а ја ти дајем Србију која никада велика постати неће,
нове улице, и по њима заставе, Безгрешно зачеће,
земљу која није клаустрофобична каква је на веке била,
неки јавни WC, клоака, шта ли, нужник имбецила,
и ево ти град, јер град је авион, 20.000 миља над земљом,
ево ти тргови и гробља, Берлин, Београд, где слободни су људи,
слободни да се зезају, а да зезнути не буду:

Миран сам,
миран сам,
заставе,
вијорите,
вијорите.

Године у рупи учиниле су своје, очи сам отворио, капке оловне,
само заставе, свуда, јутра мрачнијег од ноћи,
сунчева светлост је политика, неће више до нас доћи,
небо је застава, три поподне, дан се вијори,
помрачење, браћо, ломимо зубе тврдоглавој зори,
лепрозни, пијани, смрт отвара уста, ваистину говори,
Istenu права дајте, на дрво срама обешеном Богу,
људи имају лица, види, не падају с ногу,
узимам, хватам стег, застава ме пева, носи,
Где је ауџориџеџи, умире слобода! – певају и мачке црне,
графити се вијоре, улице, последње и прве,
узимам стег у руке, на црном барјаку крст,
као катран, на једрима, солитерима, парламенту,
(Не кукаџиџи, fuck off, Nazis, врране над вама!),
црни дане, а судбино црна,
судбино црна, брњице ротвајлера,
јер ако бела боја значи предају,
црна – анархију, у поезији, стиху,
па зато God save књижевност српску,
Милоша, шета, са собом прича у Брикстону,

и *Милосницу Мару save*, Пети Смит је чита,
Црног Владимира, Карађорђа и његову шницлу,
чувај над котлом прамен Бориса Давидовича,
Петровића Растка, и он је био *nigger*, афро нига,
и Христа Боже спаси, ганци беше, најгори, Христ је,
што и није био проблем док у школу кренуо није,
црна нам је кожа, под ноктима црно,
Минеаполис, Нови Београд, *Мајсџор* и *Маріариџа*,
Кронштат, Кронштат, црни оче Јоване, најцрњи,
Anarchy is order, *God save* Србију, чувај Кока-колу,
'871, '923. или 4, лете, развиле су крила,
згрушана крв, суве, димљене кости Господа,
нихилизам се вијори, распни се и умри, и то ми дај,
no surrender, не, не, Бож' сачувај:

Миран сам,
миран сам,
заставе,
вијорите,
вијорите!

Наш поклич је: *Без милосџи!*, наш поклич је: *Крај!*,
безвлашће вам дајемо, безвлашће, дај,
раскопана гробља, заставе наше под земљом вијоре,
устају сени, војска мртвих на спиду, избежумљени,
Арагорн зове, краљ у бешчашће води, немамо сенке,
неко је управљао летелицом, не, нико пилотирао није,
нема ни летелице, краља, рода, расе, нације,
нема нације само саботаже,
црна зрнца у венама, на телу црне тетоваже,
жртве се буде, мартири, нико не плаче,
разјапљеним вратовима певају заклани,
босонога, безутешна вијори се туга,
из земље клијају сведоци, семе црно, црна дуга,
и поља су класјем црним покривена,
за Божић само црно жито садимо,
за Божић садимо жито црно, од људи,
тама, лепота подземна, она материце тајна, женских груди,
она чува семе у земљи, семе у жени,
како је само нежан мрак из кога живот ниче,
нови, црни, а на зиду: *Terra nera!* *Молиџва нера!*,
и црни крст на црним колима амбулантним,
и од трња оно А на Исусовом челу,

вијори се на манастиру курохата, Кармел, самостан се вијори,
појте, сестре и браћо, певајте:
Испод смо, изнад, дижемо се горе,
више нас не може контролисати злоба,
испод смо, изнад, дижемо се горе,
предуго сте нас газили, у калежу гроба,
испод смо, изнад, дижемо се горе,
раскрива се што бити раскривено мора,
испод смо, изнад, дижемо се горе,
само ви зидајте: црква, универзитет, болница,
испод смо, изнад, дижемо се горе,
суши вам се осмех, опадају лица,
испод смо, изнад, дижемо се горе,
све засипа, веје ли, сипа,
све засипа црна вејавица:

Миран сам,
миран сам,
заставе,
вијорите,
вијорите!

Испод смо, изнад, дижемо се горе,
и моја драга, црна овца, проститутка, и она,
све црња и црња, а тако лепа, све лепша,
у заставу обучена за бал, журку, овај пир црни,
у Хамбургу изгорела од љубави:
Зато гледај око себе, бејбе, дижемо се горе,
лебдимо, заставе јашемо, заставе,
а наши прсти на обарачима су, и нису,
а наши прсти савијени у акорде, не, нису,
а чују се плотуни, рафали, ту-думови црни, не чују,
прија ли ти овај дан, без краја, створен за нас,
за нас, бебе у крилу црне мајке, земље,
повијене у заставе, од црног сомота пелене,
до голе коже дали смо све што смо имали,
јер ми, који смо патили, разумемо патњу,
и ми, којима су руке одсекли, пружамо руку,
јер патња је, као и милост, и наша и Божја,
јер Господ, као и ми, руке нема, жито клија,
блажена нека је олуја застава у висини, блажена,
олуја која разара, она и ускрсава,
заставе црне нису транзиција, полиција, политика,

Блајословљена нека је хаљина ѿвоја,
Блајословљен ѿлод ѿамене ѿвоје,
Блажене нека су засѿаве ѿвоје!

Зовем се Драган, и Марија, и Гале,
и ти си овде са мнош, what's my name, твоје шаке мале,
у црном си, савијаш се у струку, као барјак, меко,
иконе говоре, кипови очи отварају, подижу и они руке,
по храмовима, улицама, свуда, и тамо далеко,
живот је застава, набор, IHS, напипај га,
то је наша песма, деколте, њихова стравa,
њихов кошмар, nere bandiere, моја драга не спава,
то је тај набор, стих, вааааахххххахаха,
то је тај вео, вооаахрххххххххахх,
то је та песма, Црних застава прва симфонија,
и неће доћи дан други, ово је Голгота, испуњен сан,
не видим ништа, застава уместо мрежњаче, бездан,
и није ме више брига за уништење, за крај,
пружаш ми руку, дај ми, дај, дај, дај, дај,
хладне су ти шаке, у хладном зноју прсти,
погледај ме сада, погледај, прекрсти,
рекох:

9

застава нам је кожа, нек се зноји, ко тамјан мирише,
нико нам у ум, ову кућу ући не може више,
нико више, не може, неће, ово је Авила,
авиони, градови, коначно су развили крила,
и смрт нам је све из дубине пепела опростила,
ваистину лете наша тела, стихови црни ови,
савијају се заставе у струку, Бог се на крсту вијори,
добро нам је овде бити, деколте, најцрњи рај,
дај ми, дај ми, дај ми, дај ми, дај,
јер:

Миран сам,
 (дај ми – дај ми – дај ми – дај ми)
миран сам,
 (дај ми – дај ми – дај ми – дај ми)
заставе,
 (дај ми – дај ми – дај ми – дај ми)
вијорите
 (дај ми – дај ми – дај ми – дај ми)
миран сам,
 (дај ми – дај ми – дај ми – дај ми)
миран сам,
 (дај ми – дај ми – дај ми – дај ми)
заставе,
 (дај ми – дај ми – дај ми – дај ми)
вијорите
 (дај ми – дај ми – дај ми – дај ми)
вијорите,
црне, црне, црне, црне, црне, црне, црне, црне, дај!